

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) 2018/1806**(2018. gada 14. novembris),****ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru valstspiederīgajiem minētā prasība neattiecas****(kodificēta redakcija)**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 77. panta 2. punkta a) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽¹⁾,

tā kā:

- (1) Padomes Regula (EK) Nr. 539/2001 ⁽²⁾ ir vairākas reizes būtiski grozīta ⁽³⁾. Skaidrības un praktisku apsvērumu dēļ minētā regula būtu jākodificē.
- (2) Šī regula paredz pilnīgu saskaņošanu attiecībā uz trešām valstīm, uz kuru valstspiederīgajiem attiecas prasība, ka viņiem jābūt vīzai, lai šķērsotu dalībvalstu ārējās robežas (minēta arī kā "vīzas prasība"), kā arī tām trešām valstīm, kuru valstspiederīgie no minētās prasības ir atbrīvoti.
- (3) Trešās valstis, kuru valstspiederīgie piemēro vīzas prasību, un trešās valstis, uz kuru valstspiederīgajiem šī prasība neattiecas, būtu jānosaka, pamatojoties uz rūpīgu dažādu kritēriju novērtējumu katrā atsevišķā gadījumā. Minētā novērtēšana būtu jāveic periodiski, un tās rezultātā varētu izstrādāt leģislatīvo aktu priekšlikumus, lai grozītu šīs regulas I pielikumu, kurā uzskaitītas tās trešās valstis, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām un šīs regulas II pielikumu, kurā uzskaitītas tās trešās valstis, kuru valstspiederīgie ir atbrīvoti no vīzas prasības, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ja uzturēšanās nav ilgāka par 90 dienām jebkurā 180 dienu laikposmā, neatkarīgi no iespējamības veikt minētajos pielikumos grozījumus saistībā ar konkrētu valsti īpašos apstākļos, piemēram, vīzu režīma atcelšanas procesa rezultātā vai kā galīgas sekas atbrīvojuma no vīzas prasības pagaidu apturēšanai.
- (4) I un II pielikumā ietvertu trešo valstu sarakstu saturam būtu jāatbilst un būtu jāturpina atbilst kritērijiem, kas izklāstīti šajā regulā. Norādes uz trešām valstīm, kurās attiecībā uz minētajiem kritērijiem situācija ir mainījusies, būtu jāpārceļ no viena pielikuma uz otru.
- (5) I un II pielikumā būtu jāatspoguļo starptautisko tiesību attīstība, kas ietver izmaiņas dažu valstu vai teritoriālo vienību statusā vai nosaukumā.
- (6) Atbilstīgi Līgumam par Eiropas Ekonomikas zonu ⁽⁴⁾ vīzas prasība neattiecas uz Islandes, Lihtenšteinas un Norvēģijas valstspiederīgajiem, tāpēc minētās valstis nebūtu jāiekļauj sarakstā II pielikumā.
- (7) Tā kā Nolīgums starp Eiropas Kopieniem un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Šveices Konfederāciju, no otras puses, par personu brīvu kustību ⁽⁵⁾ paredz Šveices un dalībvalstu valstspiederīgo brīvu kustību bez vīzām, Šveice nebūtu jāiekļauj sarakstā II pielikumā.
- (8) Attiecībā uz atzītiem bēgļiem un bezvalstniekiem, neskarot saistības, kas izriet no starptautiskiem līgumiem, ko parakstījušas dalībvalstis, un jo īpaši saistības, kas izriet no Strasbūrā 1959. gada 20. aprīlī parakstītā Eiropas

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta 2018. gada 2. oktobra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2018. gada 6. novembra lēmums.

⁽²⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 539/2001 (2001. gada 15. marts), ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas (OV L 81, 21.3.2001., 1. lpp.).

⁽³⁾ Skatīt III pielikumu.

⁽⁴⁾ OVL 1, 3.1.1994., 3. lpp.

⁽⁵⁾ OVL 114, 30.4.2002., 6. lpp.

Padomes Eiropas līguma par bēgļu vīzu atcelšanu, lēmums par vīzas prasību vai atbrīvojumu ir jāpieņem pēc tās trešās valsts, kur šīs personas dzīvo un kura izdevusi viņu ceļošanas dokumentus. Tomēr, ņemot vērā atšķirības valsts tiesību aktos, kas piemērojami atzītiem bēgļiem un bezvalstniekiem, dalībvalstīm būtu jābūt iespējai noteikt, vai minēto kategoriju personas būtu jāatbrīvo no prasības gadījumā, kad trešā valsts, kur šīs personas dzīvo un kura izdevusi viņu ceļošanas dokumentus, ir trešā valsts, kuras valstspiederīgie ir atbrīvoti no vīzas prasības.

- (9) Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1931/2006 ⁽¹⁾ atbrīvojums no vīzas prasības būtu jānosaka attiecībā uz vietējās pierobežas satiksmes atļaujās turētājiem.
- (10) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai paredzēt atbrīvojumu no vīzas prasības dažiem tādu pasu turētājiem, kuras nav parastās pases.
- (11) Īpašos gadījumos, kad speciāli vīzu noteikumi ir pamatoti, dalībvalstīm būtu jābūt iespējai dažu kategoriju personas atbrīvot no vīzas prasības vai attiecināt minēto prasību uz šīm personām, jo īpaši saskaņā ar starptautiskām tiesībām vai tradīciju.
- (12) Dalībvalstīm būtu jābūt iespējai atbrīvot no vīzas prasības atzītus bēgļus, visus bezvalstniekus – gan tos, uz ko attiecas Apvienoto Nāciju Organizācijas 1954. gada 28. septembra Konvencija par bezvalstnieka statusu, gan tos, uz kuriem tā neattiecas –, kā arī skolēnus, kas piedalās skolēnu ekskursijās, ja minēto kategoriju personas pastāvīgi dzīvo kādā no trešām valstīm, kas ir iekļautas sarakstā šīs regulas II pielikumā.
- (13) Režīmam, kas paredz atbrīvojumus no vīzas prasības, būtu pilnībā jāatspoguļo pašreizējā prakse. Dažas dalībvalstis no vīzas prasības atbrīvo to trešo valstu valstspiederīgos, kas ir iekļautas trešo valstu sarakstā, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, un kas ir bruņoto spēku personāls, kas ceļo saistībā ar Ziemeļatlantijas līguma organizācijas (NATO) vai programmas "Partnerattiecības mieram" darbību. Juridiskās noteiktības labad minētajiem atbrīvojumiem, kuru pamatā ir starptautiskas saistības ārpus Savienības tiesībām, vajadzētu būt norādītiem šajā regulā.
- (14) Pilnīga vīzu savstarpējība ir mērķis, kuru Savienībai būtu jācenšas sasniegt, rīkojoties proaktīvi attiecībās ar trešām valstīm, tādējādi dodot ieguldījumu Savienības ārējās politikas ticamības un konsekvences uzlabošanā.
- (15) Ir jāparedz Savienības mehānisms, kas ļauj īstenot savstarpības principu gadījumā, kad viena no trešajām valstīm, kas ir iekļauta sarakstā II pielikumā, nolemj vīzas prasību attiecināt uz vienas vai vairāku dalībvalstu valstspiederīgajiem. Minētajam mehānismam būtu jāparedz Savienības reakcija kā solidaritātes akts, ja šāda trešā valsts piemēro vīzas prasību vismaz vienas dalībvalsts valstspiederīgajiem.
- (16) Pēc tam, kad saņemts kādas dalībvalsts paziņojums par to, ka kāda no trešām valstīm, kuras ir iekļautas sarakstā II pielikumā, piemēro vīzas prasību minētās dalībvalsts valstspiederīgajiem, visām dalībvalstīm būtu jāreaģē kopīgi, tādējādi nodrošinot Savienības reakciju situācijā, kura ietekmē Savienību kopumā un kurā tās valstspiederīgos pakļauj atšķirīgai attieksmei.
- (17) Lai nodrošinātu pienācīgu Eiropas Parlamenta un Padomes iesaisti savstarpības mehānisma piemērošanas otrajā posmā, ņemot vērā atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanas visiem to trešo valsts valstspiederīgajiem, kuras ir iekļautas sarakstā II pielikumā, ārkārtīgi augsto politisko jutīgumu un tās horizontālo ietekmi uz dalībvalstīm, asociētajām Šengenas valstīm un pašu Savienību, jo īpaši attiecībā uz to ārējām attiecībām un Šengenas zonas vispārējo darbību, būtu saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 290. pantu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus attiecībā uz dažiem savstarpības mehānisma elementiem. Piešķirot šādas pilnvaras Komisijai, tiek ņemta vērā vajadzība rīkot politiskas diskusijas par Savienības politiku attiecībā uz vīzām Šengenas zonā. Tas arī atspoguļo vajadzību nodrošināt pietiekamu pārredzamību un juridisko noteiktību, piemērojot savstarpības mehānismu visiem attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem, jo īpaši veicot atbilstīgu pagaidu grozījumu šīs regulas II pielikumā. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu ⁽²⁾. Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1931/2006 (2006. gada 20. decembris), ar ko nosaka vietējās pierobežas satiksmes noteikumus pie dalībvalstu ārējām sauszemes robežām un ar ko groza Šengenas Konvencijas noteikumus (OV L 405, 30.12.2006., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.

- (18) Ar šo regulu būtu jāparedz mehānisms, lai uz laiku apturētu atbrīvojumu no vīzas prasības attiecībā uz trešo valsti, kas iekļauta sarakstā II pielikumā ("apturēšanas mehānisms"), kuru piemēro ārkārtas situācijā, kad nepieciešams steidzami reaģēt, lai atrisinātu problēmas, ar ko saskaras vismaz viena dalībvalsts, un ņemot vērā ārkārtas situācijas vispārējo ietekmi uz Savienību kopumā.
- (19) Lai nodrošinātu apturēšanas mehānisma un dažu savstarpības mehānisma noteikumu efektīvu piemērošanu un, jo īpaši, lai varētu atbilstīgi ņemt vērā visus attiecīgos faktoros un šo mehānismu piemērošanas iespējamo ietekmi, būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras Komisijai attiecībā uz to attiecīgās trešās valsts pilsoņu kategoriju noteikšanu, kuriem uz laiku būtu jāaptur atbrīvojums no vīzas prasības saistībā ar savstarpības mehānismu, un atbilstīgu minētās apturēšanas ilgumu, kā arī attiecībā uz apturēšanas mehānismu. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011⁽¹⁾. Šādu īstenošanas aktu pieņemšanai būtu jāizmanto pārbaudes procedūra.
- (20) Ir jānovērš un jāapkaro jebkura ļaunprātīga izmantošana, ko rada atbrīvojums no vīzas prasības īstermiņa apmeklējumiem trešās valsts valstspiederīgajiem, ja viņi rada apdraudējumu attiecīgās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai ("ordre public") un iekšējai drošībai.
- (21) Apturēšanas mehānismam būtu jāparedz iespēja dalībvalstīm paziņot par apstākļiem, kuru rezultātā nepieciešama iespējama apturēšana, un Komisijai aktivizēt apturēšanas mehānismu pēc savas iniciatīvas.
- (22) Jo īpaši apturēšanas mehānisma izmantošana būtu jāatvieglina, paredzot īsus atsaucē periodus un termiņus, kas pieļautu ātru procedūru, un apturēšanas iespējamās pamatojumos būtu jāiekļauj samazinātu sadarbību atpakaļuzņemšanas jomā, kā arī būtisku apdraudējuma dalībvalstu sabiedriskajai kārtībai vai iekšējai drošībai pieaugumu. Minētajai samazinātajai sadarbībai būtu jāaptver atpakaļuzņemšanas pieteikumu noraidīšanas līmeņa būtisks palielinājums, tostarp tādu, ko dalībvalsts iesniegusi par trešās valsts pilsoņiem, kuri tranzītā šķērsojuši attiecīgo trešo valsti, gadījumos, kad atpakaļuzņemšanas nolīgumā, kas noslēgts starp Savienību vai dalībvalsti un minēto trešo valsti, ir paredzēts šāds atpakaļuzņemšanas pienākums. Komisijai vajadzētu būt arī iespējai aktivizēt apturēšanas mehānismu gadījumā, kad trešā valsts nesadarbojas atpakaļuzņemšanas jomā, jo īpaši gadījumā, kad starp attiecīgo trešo valsti un Savienību ir noslēgts atpakaļuzņemšanas nolīgums.
- (23) Apturēšanas mehānisma nolūkos par būtisku palielinājumu liecina palielinājums, kas pārsniedz 50 % robežlielumu. Par to varētu liecināt arī mazāks palielinājums, ja Komisija uzskatītu, ka tāds ir piemērojams konkrētajā gadījumā, par ko paziņojusi attiecīgā dalībvalsts.
- (24) Apturēšanas mehānisma nolūkos par zemu atzīšanas līmeni liecina tas, ka patvēruma pieteikumu atzīšanas līmenis ir apmēram 3 vai 4 %. Par to varētu liecināt arī augstāks atzīšanas līmenis, ja Komisija uzskatītu, ka tāds ir piemērojams konkrētajā gadījumā, par ko paziņojusi attiecīgā dalībvalsts.
- (25) Ir jānovērš un jāapkaro visi gadījumi, kad ļaunprātīgi izmanto atbrīvojumu no vīzas prasības, kā rezultātā pieaug migrācijas spiediens, kas izriet, piemēram, no nepamatotu patvēruma pieteikumu skaita palielināšanās, un arī tad, ja tas noved pie nepamatoti pieteikumiem uzturēšanās atļaujas saņemšanai.
- (26) Lai nodrošinātu, ka laika gaitā turpina pildīt konkrētās prasības, kuras tika izmantotas, lai novērtētu, vai atbrīvojums no vīzas prasības, kas piešķirts vīzu režīma liberalizācijas dialoga veiksmīgas noslēgšanas rezultātā, ir atbilstīgs, Komisijai būtu jāpārtrauga situācija attiecīgajās trešās valstīs. Komisijai īpaša uzmanība būtu jāpievērš stāvoklim cilvēktiesību jomā attiecīgajās trešās valstīs.
- (27) Komisijai regulāri, vismaz reizi gadā, būtu jāsniedz ziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei septiņu gadu laikposmā pēc vīzu režīma liberalizācijas stāšanās spēkā attiecībā uz konkrēto trešo valsti un turpmāk, kad vien Komisija to uzskata par nepieciešamu vai kad Eiropas Parlaments vai Padome to pieprasa.
- (28) Pirms jebkura lēmuma pieņemšanas par trešās valsts pilsoņu atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanu uz laiku Komisijai būtu jāņem vērā cilvēktiesību stāvoklis minētajā trešā valstī un atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanas iespējamā ietekme uz minēto stāvokli.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

- (29) Atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanai ar īstenošanas aktu būtu jāaptver attiecīgās trešās valsts pilsoņu konkrētas kategorijas, atsaucoties uz attiecīgajiem ceļošanas dokumentu veidiem un – vajadzības gadījumā – uz papildu kritērijiem, piemēram, personas, kas uz dalībvalstu teritoriju ceļo pirmo reizi. Ar īstenošanas aktu būtu jānosaka to pilsoņu kategorijas, attiecībā uz kurām apturēšana būtu jāpiemēro, ņemot vērā konkrētos apstākļus, par ko informējusi viena vai vairākas dalībvalstis vai ziņojusi Komisija, un proporcionālītātes principu.
- (30) Lai nodrošinātu pienācīgu Eiropas Parlamenta un Padomes iesaisti apturēšanas mehānisma ieviešanā, ņemot vērā to, ka apturēt atbrīvojumu no vīzas prasības visiem trešās valsts pilsoņiem, kas iekļauta sarakstā šīs regulas II pielikumā, ir politiski sensitīvs jautājums, un šis apturēšanas horizontālo ietekmi uz dalībvalstīm un pašu Savienību, jo īpaši uz to ārējām attiecībām un vispārējo Šengenas zonas darbību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu, lai attiecībā uz attiecīgo trešo valstu pilsoņiem uz laiku apturētu atbrīvojumu no vīzas prasības. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu. Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.
- (31) Lai nodrošinātu atklātu vīzu režīma pārvaldību un attiecīgo personu informētību, dalībvalstīm ir pienākums paziņot Komisijai un pārējām dalībvalstīm pasākumus, ko tās pieņem atbilstoši šai regulai. Šo pašu iemeslu dēļ minētā informācija ir arī jāpublicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.
- (32) Nosacījumiem, kas reglamentē ieeļošanu dalībvalstu teritorijā vai vīzu izdošanu, nebūtu jāiespaido noteikumi, kas regulē ceļošanas dokumentu derīguma atzīšanu.
- (33) Saskaņā ar proporcionālītātes principu, kas izklāstīts Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā, regula, ar kuru tiek uzskaitītas trešās valstis, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī tās trešās valstis, kuru valstspiederīgie ir atbrīvoti no šīs prasības, ir ļoti vajadzīgs un piemērots pasākums, lai nodrošinātu kopīgās vīzu politikas efektīvu darbību.
- (34) Šai regulai nebūtu jāskar starptautisku nolīgumu piemērošana, kurus Eiropas Kopiena noslēgusi pirms Regulas (EK) Nr. 539/2001 stāšanās spēkā, kuri rada nepieciešamību atkāpties no kopīgās vīzu politikas, vienlaikus ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas judikatūru.
- (35) Attiecībā uz Islandi un Norvēģiju – saskaņā ar Nolīgumu, kas noslēgts starp Eiropas Savienības Padomi un Islandes Republiku un Norvēģijas Karalisti par šo valstu asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā ⁽¹⁾, šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Padomes Lēmuma 1999/437/EK ⁽²⁾ 1. panta B punktā.
- (36) Attiecībā uz Šveici – saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopieni un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā ⁽³⁾, šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Lēmuma 1999/437/EK 1. panta B un C punktā, to lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2008/146/EK ⁽⁴⁾ 3. pantu.
- (37) Attiecībā uz Lihtenšteinu – saskaņā ar Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopieni, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanu Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas

⁽¹⁾ OVL 176, 10.7.1999., 36. lpp.

⁽²⁾ Padomes Lēmums 1999/437/EK (1999. gada 17. maijs) par dažiem pasākumiem, lai piemērotu Eiropas Savienības Padomes, Islandes Republikas un Norvēģijas Karalistes Nolīgumu par abu minēto valstu iesaistīšanos Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un izstrādē (OVL 176, 10.7.1999., 31. lpp.).

⁽³⁾ OVL 53, 27.2.2008., 52. lpp.

⁽⁴⁾ Padomes Lēmums 2008/146/EK (2008. gada 28. janvāris) par to, lai Eiropas Kopienas vārdā noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopieni un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā (OVL 53, 27.2.2008., 1. lpp.).

Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā ⁽¹⁾, šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Lēmuma 1999/437/EK 1. panta B un C punktā, to lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2011/350/ES ⁽²⁾ 3. pantu.

- (38) Šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuru īstenošanā Apvienotā Karaliste nepiedalās saskaņā ar Padomes Lēmumu 2000/365/EK ⁽³⁾; tādēļ Apvienotā Karaliste nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un Apvienotajai Karalistei šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro.
- (39) Šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuru īstenošanā Īrija nepiedalās saskaņā ar Padomes Lēmumu 2002/192/EK ⁽⁴⁾; tādēļ Īrija nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un Īrijai šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro,

IR PIENĒMUŠAS ŠO REGULU.

1. pants

Šī regula nosaka trešās valstis, kuru valstspiederīgajiem ir jābūt vīzai, un trešās valstis, uz kuru valstspiederīgajiem šī prasība neattiecas, katrā atsevišķā gadījumā izvērtējot vairākus kritērijus, kas inter alia attiecas uz nelikumīgo imigrāciju, sabiedrisko kārtību un drošību, ekonomisko ieguvumu, jo īpaši tūrisma un ārējās tirdzniecības jomā, kā arī uz Savienības ārējām attiecībām ar attiecīgajām trešām valstīm, jo īpaši tajās ņemot vērā arī apsvērumus par cilvēktiesībām un pamatbrīvībām, kā arī sekas, kas tiks radītas attiecībā uz reģionālo vienotību un savstarpību.

2. pants

Šajā regulā "vīza" ir vīza, kā tā definēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 810/2009 ⁽⁵⁾ 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

3. pants

1. I pielikumā uzskaitīto trešo valstu valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzai.
2. Neskarot prasības, kas izriet no Eiropas Padomes Eiropas Līguma par vīzu atcelšanu bēgļiem, kurš parakstīts Strasbūrā 1959. gada 20. aprīlī, uz atzītiem bēgļiem un bezvalstniekiem attiecas prasība, ka, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, viņiem ir jābūt vīzai, ja trešā valsts, kurā viņi pastāvīgi dzīvo un kura viņiem izdevusi ceļošanas dokumentu, ir kāda no šīs regulas I pielikumā uzskaitītajām trešām valstīm.

4. pants

1. II pielikumā uzskaitīto trešo valstu valstspiederīgie ir atbrīvoti no 3. panta 1. punktā izklāstītās prasības, ja uzturēšanās nav ilgāka par 90 dienām jebkurā 180 dienu laikposmā.
2. Tāpat no vīzas prasības atbrīvo šādas personas:
 - a) šīs regulas I pielikumā uzskaitīto trešo valstu valstspiederīgos, kuri ir to vietējās pierobežas satiksmes atļauju turētāji, ko dalībvalstis izdevušas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1931/2006, ja minētie turētāji izmanto savas tiesības atbilstīgi vietējās pierobežas satiksmes režīmam;

⁽¹⁾ OV L 160, 18.6.2011., 21. lpp.

⁽²⁾ Padomes Lēmums 2011/350/ES (2011. gada 7. marts) par to, lai Eiropas Savienības vārdā noslēgtu Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienām, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanu Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienām un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā saistībā ar kontroles atcelšanu pie iekšējām robežām un personu pārvietošanu (OV L 160, 18.6.2011., 19. lpp.).

⁽³⁾ Padomes Lēmums 2000/365/EK (2000. gada 29. maijs) par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes lūgumu piedalīties dažu Šengenas *acquis* noteikumu īstenošanā (OV L 131, 1.6.2000., 43. lpp.).

⁽⁴⁾ Padomes Lēmums 2002/192/EK (2002. gada 28. februāris) par Īrijas lūgumu piedalīties dažu Šengenas *acquis* noteikumu īstenošanā (OV L 64, 7.3.2002., 20. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) (OV L 243, 15.9.2009., 1. lpp.).

- b) skolēnus, kas ir šīs regulas I pielikumā uzskaitīto trešo valstu valstspiederīgie, kas pastāvīgi dzīvo dalībvalstī, kura piemēro Padomes Lēmumu 94/795/TI⁽¹⁾, un kas piedalās kādas skolas ekskursijā kā skolēnu grupas dalībnieki attiecīgās skolas skolotāja pavadībā;
- c) atzītus bēgļus, bezvalstniekus un citas personas, kam nav nevienas valsts valstspiederības, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī un kas ir šīs dalībvalsts izdota ceļošanas dokumenta turētāji.

5. pants

Tādu jaunu trešo valstu valstspiederīgajiem, kuras iepriekš bijušas daļa no trešām valstīm, kas uzskaitītas I un II pielikumā, attiecīgi piemēro 3. un 4. pantu līdz brīdim, kad Padome pieņem pretēju lēmumu saskaņā ar procedūru, kas paredzēta attiecīgajā LESD noteikumā.

6. pants

1. Dalībvalsts var paredzēt izņēmumus no 3. pantā paredzētās vīzas prasības vai no 4. pantā paredzēt atbrīvojuma no vīzas prasības attiecībā uz:

- a) diplomātisko pasu, dienesta/oficiālo pasu vai īpašo pasu turētājiem;
- b) civilā gaisa transporta un jūras transporta apkalpes locekļiem, kad pilda savus amata pienākumus;
- c) civilās jūras transporta apkalpes locekļiem, kad viņi nokāpj krastā, ja viņiem ir jūrnieka personu apliecinoši dokumenti, kas izsniegti saskaņā ar Starptautiskās Darba organizācijas 1958. gada 13. maija konvencija Nr. 108 vai 2003. gada 19. jūnija konvencija Nr. 185 vai Starptautiskās Jūrniecības organizācijas 1965. gada 9. aprīļa konvenciju par starptautiskās jūras satiksmes atvieglošanu;
- d) apkalpes locekļiem un ārkārtas vai glābšanas misiju locekļiem katastrofas vai nelaimes gadījumā;
- e) civilām kuģu apkalpēm, kas kuģo starptautiskos iekšējos ūdeņos;
- f) tādu ceļošanas dokumentu turētājiem, ko starptautiskas starpvaldību organizācijas, kurās vismaz viena dalībvalsts ir locekle, vai citi tiesību subjekti, ko attiecīgā dalībvalsts atzīst par starptautisko tiesību subjektiem, izdevušas minēto organizāciju vai tiesību subjektu ierēdņiem.

2. Dalībvalsts var atbrīvot no 3. pantā paredzētās vīzas prasības:

- a) skolēnus, kas ir kādas I pielikumā uzskaitītās trešās valsts valstspiederīgie, kas pastāvīgi dzīvo kādā no II pielikumā uzskaitītajām trešām valstīm vai arī Šveicē vai Lihtenšteinā un kuri piedalās kādas skolas ekskursijā kā skolēnu grupas dalībnieki attiecīgās skolas skolotāja pavadībā;
- b) atzītus bēgļus un bezvalstniekus, ja trešā valsts, kurā viņi pastāvīgi dzīvo un kura viņiem ir izdevusi ceļošanas dokumentu, ir kāda no II pielikumā uzskaitītajām trešām valstīm;
- c) bruņoto spēku personālu, kas ceļo saistībā ar NATO vai programmu "Partnerattiecības mieram" un kam ir personu un uzdevumu apliecinoši dokumenti, kuri paredzēti 1951. gada 19. jūnija Ziemeļatlantijas līguma dalībvalstu nolīgumā par to bruņoto spēku statusu;
- d) neskarot prasības, kas izriet no Strasbūrā 1959. gada 20. aprīlī parakstītā Eiropas Padomes Eiropas Līguma par vīzu atcelšanu bēgļiem, atzītus bēgļus, bezvalstniekus un citas personas, kam nav nevienas valstspiederības, kas pastāvīgi uzturas Apvienotajā Karalistē vai Īrijā un kas ir tādu ceļošanas dokumentu turētāji, kuri izdoti Apvienotajā Karalistē vai Īrijā un kurus attiecīgā dalībvalsts atzīst.

3. Dalībvalstis var paredzēt izņēmumus no atbrīvojuma no vīzas prasības, kas paredzēta 4. pantā, attiecībā uz personām, kas savas uzturēšanās laikā veic algotu darbu.

7. pants

Ja kāda no II pielikuma sarakstā uzskaitītajām trešām valstīm vienas vai vairāku dalībvalstu valstspiederīgajiem piemēro vīzas prasību, piemēro šādus noteikumus:

- a) 30 dienu laikā pēc tam, kad trešā valsts sākusī īstenot vīzas prasību, attiecīgā dalībvalsts par to rakstiski paziņo Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai.

⁽¹⁾ Padomes Lēmums 94/795/TI (1994. gada 30. novembris) par kopīgu rīcību, ko Padome, pamatojoties uz K3. panta 2. punkta b) apakšpunktu Līgumā par Eiropas Savienību, pieņēmusi attiecībā uz ceļošanas iespējām skolēniem no trešām valstīm, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV L 327, 19.12.1994., 1. lpp.).

Minētajā paziņojumā:

- i) precīzē vīzas prasības īstenošanas datumu un attiecīgo ceļošanas dokumentu un vīzu veidus;
- ii) iekļauj sīku paskaidrojumu par pagaidu pasākumiem, ko attiecīgā dalībvalsts ir veikusi, lai nodrošinātu bezvīzu ceļošanu uz attiecīgo trešo valsti, un visu attiecīgo informāciju.

Informāciju attiecībā uz minēto paziņojumu Komisija nekavējoties publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, tostarp informāciju par vīzas prasības īstenošanas datumu, kā arī attiecīgo ceļošanas dokumentu un vīzu veidu.

Ja trešā valsts nolēmj atcelt vīzas prasību pirms šā punkta pirmajā daļā minētā termiņa beigām, paziņojumu nesniedz vai atsauc un informāciju npublicē;

- b) tūlīt pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas, un apspriežoties ar attiecīgo dalībvalsti, Komisija ar attiecīgās trešās valsts iestādēm veic pasākumus, jo īpaši politikas, ekonomikas un tirdzniecības jomās, lai atjaunotu vai ieviestu bezvīzu iecelšanu, un nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi par minētajiem pasākumiem;
- c) ja 90 dienu laikā pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas, un neskatoties uz visiem saskaņā ar b) punktu veiktajiem pasākumiem, trešā valsts nav atcēlusi vīzas prasību, attiecīgā dalībvalsts var pieprasīt Komisijai apturēt atbrīvojumu no vīzas prasības attiecīgās minētās trešās valsts konkrētām valstspiederīgo kategorijām. Ja dalībvalsts izsaka šādu pieprasījumu, tā par to informē Eiropas Parlamentu un Padomi;
- d) Komisija, apsverot turpmākus pasākumus saskaņā ar e), f) vai h) punktu, ņem vērā to, kādi rezultāti ir attiecīgās dalībvalsts veiktajiem pasākumiem, lai panāktu bezvīzu ceļošanu ar attiecīgo trešo valsti, pasākumus, kas veikti saskaņā ar b) punktu, un sekas, ko atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana rada Savienības un tās dalībvalstu ārējām attiecībām ar attiecīgo trešo valsti;
- e) ja attiecīgā trešā valsts nav atcēlusi vīzas prasību, Komisija vēlākais sešu mēnešu laikā pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas un pēc tam ar intervāliem, kuri nav garāki par sešiem mēnešiem kopējā laikposmā, kas nevar būt ilgāks kā līdz dienai, kad f) punktā minētais deleģētais akts stājas spēkā vai pret to tiek izteikti iebildumi:
 - i) pēc attiecīgās dalībvalsts lūguma vai pēc savas iniciatīvas pieņem īstenošanas aktu, ar ko uz laiku līdz sešiem mēnešiem aptur atbrīvojumu no vīzas prasības attiecīgās trešās valsts konkrētām valstspiederīgo kategorijām. Ar minēto īstenošanas aktu nosaka datumu – 90 dienu laikā pēc tā stāšanās spēkā – kad stājas spēkā atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana, ņemot vērā pieejamos resursus dalībvalstu konsulātos. Pieņemot turpmākus īstenošanas aktus, Komisija var pagarināt minētās apturēšanas laikposmu uz turpmākiem līdz sešus mēnešus ilgiem laikposmiem un var mainīt to attiecīgās trešās valsts valstspiederīgo kategorijas, attiecībā uz kurām atbrīvojums no vīzas prasības ir apturēts.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 11. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru. Neskarot 6. panta piemērošanu, apturēšanas laikposmos visām īstenošanas aktā minētajām attiecīgās trešās valsts valstspiederīgo kategorijām, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, vai

- ii) iesniedz 11. panta 1. punktā minētajai komitejai ziņojumu, kurā izvērtē situāciju un kurā norāda iemeslus, kāpēc tā nolēma neapturēt atbrīvojumu no vīzas prasības, un par to informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

Minētajā ziņojumā ņem vērā visus būtiskos faktorus, piemēram, tāds kā minēts d) punktā. Pamatojoties uz minēto ziņojumu, Eiropas Parlaments un Padome var rīkot politisku diskusiju.

- f) ja 24 mēnešu laikā pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas attiecīgā trešā valsts nav atcēlusi vīzas prasību, Komisija saskaņā ar 10. pantu pieņem deleģēto aktu, ar kuru uz laiku aptur atbrīvojumu no vīzas prasības uz 12 mēnešu laikposmu minētās trešās valsts valstspiederīgajiem. Deleģētajā aktā nosaka datumu – 90 dienu laikā no tā stāšanās spēkā – kad stājas atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana, ņemot vērā pieejamos resursus dalībvalstu konsulātos, un attiecīgi groza II pielikumu. Minēto grozījumu izdara, blakus attiecīgās trešās valsts nosaukumam iekļaujot zemsvītras piezīmi, kurā norāda, ka atbrīvojums no vīzas prasības attiecībā uz minēto trešo valsti ir apturēts, un precīzē minētās apturēšanas laikposmu.

No dienas, kad atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana stājas spēkā attiecībā uz attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem vai kad pret deleģēto aktu ir izteikts iebildums saskaņā ar 10. panta 7. punktu, beidzas visu saskaņā ar šā panta e) punktu pieņemto īstenošanas aktu darbība attiecībā pret minēto trešo valsti. Ja Komisija iesniedz tiesību akta priekšlikumu, kā minēts h) punktā, šā apakšpunkta pirmajā daļā minēto atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanas laikposmu pagarina par sešiem mēnešiem. Attiecīgi groza minētajā daļā norādīto zemsvītras piezīmi.

Neskarot 6. panta piemērošanu, ar deleģēto aktu tiek noteikts, ka minētās apturēšanas laikā attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzai;

- g) jebkādu turpmāku paziņojumu, ko saskaņā ar a) punktu veic cita dalībvalsts attiecībā uz to pašu trešo valsti laikposmā, kad tiek piemēroti pasākumi, kas pieņemti attiecībā uz minēto trešo valsti saskaņā ar e) vai f) punktu, apvieno ar jau notiekošajām procedūrām, nepagarinot minētajos apakšpunktos noteiktos termiņus vai laikposmus;
- h) ja sešu mēnešu laikā pēc f) punktā minētā deleģētā akta stāšanās spēkā attiecīgā trešā valsts nav atcēlusi vīzas prasību, Komisija var iesniegt tiesību akta priekšlikumu grozīt šo regulu, lai pārceltu atsauci uz trešo valsti no II pielikuma uz I pielikumu;
- i) procedūras, kas minētas e), f) un h) punktā, neietekmē Komisijas tiesības jebkurā laikā iesniegt tiesību akta priekšlikumu grozīt šo regulu, lai pārceltu atsauci uz attiecīgo trešo valsti no II pielikuma uz I pielikumu;
- j) ja attiecīgā trešā valsts atceļ vīzas prasību, attiecīgā dalībvalsts par to nekavējoties paziņo Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai. Komisija paziņojumu nekavējoties publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Jebkura saskaņā ar e) vai f) punktu pieņemta īstenošanas akta vai deleģēta akta darbība attiecībā uz attiecīgo trešo valsti beidzas septiņas dienas pēc šā apakšpunkta pirmajā daļā minētās publicēšanas. Ja attiecīgā trešā valsts ir ieviesusi vīzas prasību divu vai vairāk dalībvalstu valstspiederīgajiem, īstenošanas vai deleģēta akta darbība attiecībā uz minēto trešo valsti beidzas septiņas dienas pēc tam, kad publicēts paziņojums par pēdējo dalībvalsti, kuras valstspiederīgajiem attiecīgā trešā valsts piemēroja vīzas prasību. Beidzoties attiecīgā deleģētā akta darbībai, f) punkta pirmajā daļā minēto zemsvītras piezīmi svītro. Komisija informāciju attiecībā uz minēto darbības beigšanos nekavējoties publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Ja attiecīgā trešā valsts atceļ vīzas prasību un attiecīgā dalībvalsts par to nav paziņojusi saskaņā ar šā apakšpunkta pirmo daļu, Komisija pēc savas iniciatīvas nekavējoties veic minētajā daļā minēto publicēšanu, un tiek piemērota šā punkta otrā daļa.

8. pants

1. Atkāpjoties no 4. panta, atbrīvojumu no vīzas prasības attiecībā uz kādas II pielikumā uzskaitītas trešās valsts pilsoņiem saskaņā ar šo pantu uz laiku aptur, pamatojoties uz attiecīgiem un objektīviem datiem.
2. Dalībvalsts var paziņot Komisijai, ja tā divu mēnešu laikposmā salīdzinājumā ar to pašu laikposmu iepriekšējā gadā vai salīdzinājumā ar ar pēdējiem diviem mēnešiem pirms atbrīvojuma no vīzas prasības īstenošanas attiecībā uz kādas II pielikumā uzskaitītas trešās valsts pilsoņiem saskaras ar vienu vai vairākiem šādiem apstākļiem:
 - a) ir būtiski palielinājies tādu minētās trešās valsts pilsoņu skaits, kuriem ir atteikta ieejošana vai par kuriem ir noskaidrots, ka tie bez attiecīgām tiesībām uzturas dalībvalsts teritorijā;
 - b) ir būtiski pieaudzis tās minētās trešās valsts pilsoņu patvēruma pieteikumu skaits, kurai ir zems atzīšanas līmenis;
 - c) ir samazinājies sadarbība ar minēto trešo valsti atpakaļuzņemšanas jomā, ko pamato adekvāti dati, jo īpaši tas, ka ir būtiski palielinājies tādu atpakaļuzņemšanas pieteikumu noraidīšanas līmenis, kurus dalībvalsts iesniegusi minētajai trešai valstij attiecībā uz tās pilsoņiem vai, ja atpakaļuzņemšanas nolīgumā, kas noslēgts starp Savienību vai attiecīgo dalībvalsti un minēto trešo valsti, tā ir paredzēts, – attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kuri tranzītā šķērsojuši minēto trešo valsti;
 - d) ir palielinājies risks vai tiešs apdraudējums dalībvalstu sabiedriskajai kārtībai vai iekšējai drošībai, jo īpaši būtiski palielinājies tādu smagu noziedzīgu nodarījumu skaits, kuri ir saistīti ar minētās trešās valsts pilsoņiem, un tas tiek pamatots ar objektīvu, konkrētu un attiecīgu informāciju un datiem, ko sniegušas kompetentās iestādes.

Šā punkta pirmajā daļā minētajā paziņojumā norāda iemeslus, kas ir tā pamatā, un iekļauj attiecīgus datus un statistiku, kā arī detalizētu paskaidrojumu par pagaidu pasākumiem, ko attiecīgā dalībvalsts ir veikusi, lai uzlabotu situāciju. Savā paziņojumā attiecīgā dalībvalsts var norādīt attiecīgās trešās valsts pilsoņu kategorijas, uz kurām ir jāattiecinā īstenošanas akts saskaņā ar 6. punkta a) apakšpunktu, un, to darot, norāda detalizētu pamatojumu. Komisija par šādu paziņojumu nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

3. Ja Komisijai, ņemot vērā attiecīgus datus, ziņojumus un statistiku, ir konkrēta un ticama informācija, ka apstākļi, kas minēti 2. punkta a), b), c) vai d) apakšpunktā, ir sastopami vienā vai vairākās dalībvalstīs vai ka trešā valsts nesadarbojas atpakaļuzņemšanas jomā – jo īpaši gadījumā, kad starp attiecīgo trešo valsti un Savienību ir noslēgts atpakaļuzņemšanas nolīgums, Komisija par to nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi, sniedzot savu analīzi, un tiek piemēroti 6. punkta noteikumi.

Pirmās daļas nolūkiem, nesadarbošanās atpakaļuzņemšanas jomā var būt situācija, kurā piemēram:

- noraida atpakaļuzņemšanas pieteikumus vai tos savlaicīgi neizskata,
- savlaicīgi atpakaļuzņemšanas nolīgumā noteiktajos termiņos neizsniedz ceļošanas dokumentus atgriešanās vajadzībām vai atsakās atzīt Eiropas ceļošanas dokumentus, kas izsniegti pēc atpakaļuzņemšanas nolīgumā noteikto termiņu beigām, vai
- izbeidz vai aptur atpakaļuzņemšanas nolīgumu.

4. Komisija pārbauda to, vai tās trešās valstis, kuru pilsoņi ir tikuši atbrīvoti no vīzas prasības, ceļojot uz dalībvalstu teritoriju, jo ir sekmīgi noslēgts vīzu režīma liberalizācijas dialogs starp Savienību un minēto trešo valsti, nepārtraukti izpilda konkrētās prasības, kuras ir balsītas uz 1. pantu un kuras tika izmantotas, lai novērtētu, cik atbilstīga ir piešķirtā vīzu režīma liberalizācija.

Turklāt Komisija regulāri, vismaz reizi gadā, sniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei septiņu gadu laikposmā pēc vīzu režīma liberalizācijas spēkā stāšanās dienas attiecībā uz minēto trešo valsti un turpmāk, kad vien Komisija to uzskata par nepieciešamu, vai pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes pieprasījuma. Ziņojumā koncentrējas uz trešām valstīm, kuras, pēc Komisijas ieskata, pamatojoties uz konkrētu un ticamu informāciju, vairs neizpilda dažas prasības.

6. punktu piemēro, ja Komisijas ziņojumā tiek parādīts, ka viena vai vairākas no konkrētajām prasībām vairs netiek izpildītas attiecībā uz konkrētu trešo valsti.

5. Komisija pārbauda jebkuru saskaņā ar 2. punktu veikto paziņojumu, ņemot vērā:

- a) to, vai pastāv jebkādi no 2. punktā minētajiem apstākļiem;
- b) to dalībvalstu skaitu, ko skāris kāds no 2. punktā minētajiem apstākļiem;
- c) panta 2. punktā minēto apstākļu vispārīgo ietekmi uz migrācijas situāciju Savienībā, kas izriet no dalībvalstu sniegtajiem vai Komisijai pieejamajiem datiem;
- d) Eiropas robežu un krasta apsardzes, Eiropas Patvēruma atbalsta biroja vai Eiropas Savienības Aģentūras tiesībsardzības sadarbībai (Eiropola), vai jebkuras citas šajā regulā reglamentētajās lietās kompetentas Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras vai starptautiskās organizācijas sagatavotos ziņojumus, ja tie ir nepieciešami tādu apstākļu dēļ, kas radušies konkrētajā gadījumā;
- e) informāciju, ko attiecīgā dalībvalsts varētu būt sniegusi paziņojumā attiecībā uz iespējamiem pasākumiem saskaņā ar 6. punkta a) apakšpunktu;
- f) vispārējo sabiedriskās kārtības un iekšējās drošības jautājumu, apspriežoties ar attiecīgo dalībvalsti.

Komisija informē Eiropas Parlamentu un Padomi par tās veiktās pārbaudes rezultātiem.

6. Ja, pamatojoties uz 3. punktā minēto analīzi, 4. punktā minēto ziņojumu vai 5. punktā minēto pārbaudi, un ņemot vērā sekas, ko atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana rada Savienības un tās dalībvalstu ārējām attiecībām ar attiecīgo trešo valsti, vienlaikus cieši sadarbojoties ar attiecīgo trešo valsti, lai rastu alternatīvus ilgtermiņa risinājumus, Komisija izlemj, ka nepieciešama rīcība, vai ja vienkāršs dalībvalstu vairākums ir paziņojis Komisijai par to, ka pastāv 2. punkta a), b), c) vai d) apakšpunktā minētie apstākļi, piemēro šādus noteikumus:

- a) Komisija pieņem īstenošanas aktu, ar kuru uz laiku aptur atbrīvojumu no vīzas prasības attiecīgās trešās valsts pilsoņiem uz deviņu mēnešu laikposmu. Apturēšanu piemēro konkrētām attiecīgās trešās valsts pilsoņu kategorijām,

atsaucoties uz attiecīgajiem ceļošanas dokumentu veidiem un – vajadzības gadījumā – uz papildu kritērijiem. Lemjot par kategorijām, kurām piemērojama apturēšana, Komisija, pamatojoties uz pieejamo informāciju, iekļauj kategorijas, kas ir pietiekami plašas, lai efektīvi veicinātu 2., 3. un 4. punktā minēto apstākļu novēršanu katrā konkrētajā lietā, vienlaikus ievērojot proporcionalitātes principu. Komisija pieņem īstenošanas aktu viena mēneša laikā:

- i) pēc šā panta 2. punktā minētā paziņojuma saņemšanas;
- ii) pēc tam, kad ir darīta zināma informācija, kas minēta 3. punktā;
- iii) pēc tam, kad ir iesniegts ziņojums, kas minēts 4. punktā; vai
- iv) pēc tam, kad no vienkārša dalībvalstu vairākuma ir saņemts paziņojums par to, ka pastāv 2. punkta a), b), c) vai d) apakšpunktā minētie apstākļi.

Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar 11. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru. Ar to nosaka datumu, kad jāstājas spēkā atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanai.

Apturēšanas laikposmā Komisija izveido ciešāku dialogu ar attiecīgo trešo valsti, lai novērstu attiecīgos apstākļus;

- b) ja šā panta 2., 3. un 4. punktā minētie apstākļi turpinās, Komisija vēlākais divus mēnešus pirms šā punkta a) apakšpunktā minētā deviņu mēnešu laikposma beigām saskaņā ar 10. pantu pieņem deleģēto aktu, ar kuru uz laiku aptur II pielikuma piemērošanu visiem attiecīgās trešās valsts pilsoņiem uz 18 mēnešu laikposmu. Deleģētais akts stājas spēkā no datuma, kad beidzas šā punkta a) apakšpunktā minētā īstenošanas akta darbības termiņš, un ar to attiecīgi groza II pielikumu. Minēto grozījumu izdara, blakus attiecīgās trešās valsts nosaukumam iekļaujot zemsvītras piezīmi, kurā norāda, ka atbrīvojums no vīzas prasības attiecībā uz minēto trešo valsti ir apturēts, un precīzē minētās apturēšanas laikposmu.

Ja Komisija, ievērojot 7. punktu, ir iesniegusi leģislatīvā akta priekšlikumu, deleģētajā aktā paredzēto atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanas laikposmu pagarina par sešiem mēnešiem. Zemsvītras piezīmi attiecīgi groza.

Neskarot 6. panta piemērošanu, apturēšanas laikposmā attiecīgās trešās valsts pilsoņiem jābūt vīzai, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas.

Dalībvalsts, kura saskaņā ar 6. pantu paredz jaunus atbrīvojumus no vīzas prasības tādas trešās valsts pilsoņu kategorijai, uz kuru attiecas akts, ar ko aptur atbrīvojumu no vīzas prasības, par minētajiem pasākumiem paziņo saskaņā ar 12. pantu.

7. Pirms saskaņā ar 6. punkta b) apakšpunktu pieņemta deleģētā akta darbības termiņa beigām Komisija iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei. Ziņojumam var būt pievienots leģislatīvā akta priekšlikums grozīt šo regulu, lai pārceltu atsauci uz attiecīgo trešo valsti no II pielikuma uz I pielikumu.

8. Ja Komisija ir iesniegusi leģislatīvā akta priekšlikumu saskaņā ar 7. punktu, tā var pagarināt atbilstīgi šā panta 6. punkta a) apakšpunktam pieņemtā īstenošanas akta darbības laiku par laikposmu, kas nav ilgāks par 12 mēnešiem. Lēmumu pagarināt īstenošanas akta darbības laiku pieņem saskaņā ar 11. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

9. pants

1. Komisija līdz 2018. gada 10. janvārim iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, kurā novērtē 7. pantā paredzētā savstarpības mehānisma efektivitāti un, ja nepieciešams, iesniedz leģislatīvā akta priekšlikumu grozīt šo regulu. Eiropas Parlaments un Padome šādu priekšlikumu pieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

2. Komisija līdz 2021. gada 29. martam iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, kurā novērtē 8. pantā paredzētā apturēšanas mehānisma efektivitāti un, ja nepieciešams, iesniedz leģislatīvā akta priekšlikumu grozīt šo regulu. Eiropas Parlaments un Padome šādu priekšlikumu pieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

10. pants

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 7. panta f) punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2014. gada 9. janvāra. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.
3. Pilnvaras pieņemt 8. panta 6. punkta b) apakšpunktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2017. gada 28. marta. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.
4. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 7. panta f) punktā un 8. panta 6. punkta b) apakšpunktā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā minēto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.
5. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu.
6. Tiklīdz Komisija pieņem deleģētu aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.
7. Saskaņā ar 7. panta f) punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja četros mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu lēmumu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.
8. Saskaņā ar 8. panta 6. punkta b) apakšpunktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu lēmumu neizteikt iebildumus.

11. pants

1. Komisijai palīdz komiteja. Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 nozīmē.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.
3. Ja komiteja nesniedz atzinumu, Komisija nepieņem īstenošanas akta projektu, un piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. panta 4. punkta trešo daļu.

12. pants

1. Dalībvalstis paziņo pārējām dalībvalstīm un Komisijai pasākumus, ko tās veic atbilstoši 6. pantam, piecu darbdienu laikā pēc minēto pasākumu pieņemšanas.
2. Komisija publicē atbilstoši 1. punktam paziņotos pasākumus *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, lai informētu.

13. pants

Šī regula neietekmē dalībvalstu kompetenci attiecībā uz valstu un teritoriālu vienību, kā arī uz to iestāžu izdotu pasu, ceļošanas un personu apliecinošu dokumentu atzīšanu.

14. pants

Regulu (EK) Nr. 539/2001 atceļ.

Atsauces uz atcelto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu un lasa saskaņā ar atbilstības tabulu, kas iekļauta IV pielikumā.

15. pants

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama dalībvalstīs saskaņā ar Līgumiem.

Strasbūrā, 2018. gada 14. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
K. EDTSTADLER

I PIELIKUMS

TREŠO VALSTU SARAKSTS, KURU VALSTSPIEDERĪGAJIEM, ŠĶĒRSOJOT DALĪBVALSTU ĀRĒJĀS ROBEŽĀS, IR JĀBŪT VĪZĀM

1. VALSTIS

Afganistāna

Armēnija

Angola

Azerbaidžāna

Bangladeša

Burkinafaso

Bahreina

Burundi

Benina

Bolīvija

Butāna

Botsvāna

Baltkrievija

Beliza

Kongo Demokrātiskā Republika

Centrālāfrikas Republika

Kongo

Kotdivuāra

Kamerūna

Ķīna

Kuba

Kaboverde

Džibutija

Dominikānas Republika

Alžīrija

Ekvadora

Ēģipte

Eritreja

Svatini

Etiopija

Fidži

Gabona

Gana

Gambija

Gvineja

Ekvatoriālā Gvineja

Gvineja-Bisava
Gviāna
Haiti
Indonēzija
Indija
Irāka
Irāna
Jamaika
Jordānija
Kenija
Kirgizstāna
Kambodža
Komoru salas
Ziemeļkoreja
Kuveita
Kazahstāna
Laosa
Libāna
Šrilanka
Libērija
Lesoto
Lībija
Maroka
Madagaskara
Mali
Mjanma/Birma
Mongolija
Mauritānija
Maldīvija
Malāvija
Mozambika
Namībija
Nigēra
Nigērija
Nepāla
Omāna
Papua-Jaungvineja
Filipīnas
Pakistāna
Katara
Krievija
Ruanda

Saūda Arābija
Sudāna
Sjerraleone
Senegāla
Somālija
Surinama
Dienvidsudāna
Santome un Prinsipi
Sīrija
Čada
Togo
Taizeme
Tadžikistāna
Turkmenistāna
Tunisija
Turcija
Tanzānija
Uganda
Uzbekistāna
Vjetnama
Jemena
Dienvīdāfrika
Zambija
Zimbabve

2. ADMINISTRATĪVI TERITORIĀLAS VIENĪBAS, KO VISMĀZ VIENA DALĪBVALSTS NEATZĪST PAR VALSTĪM

- Kosova, kā tā definēta Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes 1999. gada 10. jūnija Rezolūcijā 1244
- Palestīnas pašpārvalde

—

II PIELIKUMS

TREŠO VALSTU SARAKSTS, KURU VALSTSPIEDERĪGIE IR ATBRĪVOTI NO VĪZAS PRASĪBAS, ŠĶĒRSOJOT DALĪBVALSTU ĀRĒJĀS ROBEŽAS, JA UZTURĒŠANĀS NAV ILGĀKA PAR 90 DIENĀM JEBKURĀ 180 DIENU LAIKPOSMĀ

1. VALSTIS

Bijusī Dienvidslāvijas Maķedonijas Republika ⁽¹⁾

Andora

Apvienotie Arābu Emirāti ⁽²⁾

Antigva un Barbuda

Albānija ⁽¹⁾

Argentīna

Austrālija

Bosnija un Hercegovina ⁽¹⁾

Barbadosa

Bruneja

Brazīlija

Bahamu salas

Kanāda

Čīle

Kolumbija

Kostarika

Dominika ⁽²⁾

Mikronēzija ⁽²⁾

Grenāda ⁽²⁾

Gruzija ⁽³⁾

Gvatemala

Hondurasa

Izraēla

Japāna

Kiribati ⁽²⁾

Sentkitsa un Nevisa

Dienvidkoreja

Sentlūsija ⁽²⁾

⁽¹⁾ Šo atbrīvojumu no vīzas prasības piemēro vienīgi biometrisko pasu turētājiem.

⁽²⁾ Atbrīvojumu no vīzas prasības piemēro no dienas, kad stājas spēkā ar Eiropas Savienību noslēgts nolīgums par atbrīvojumu no vīzas prasības.

⁽³⁾ Vīzu režīma atcelšana attiecas tikai uz to biometrisko pasu turētājiem, kuras Gruzija izdevusi saskaņā ar Starptautiskās Civilās aviācijas organizācijas (ICAO) standartiem.

Monako
Moldova ⁽¹⁾
Melnkalne ⁽²⁾
Māršala salas ⁽³⁾
Maurīcija
Meksika
Malaizija
Nikaragva
Nauru ⁽³⁾
Jaunzēlande
Panama
Peru ⁽³⁾
Palau ⁽³⁾
Paragvaja
Serbija (izņemot īpašās Koordinācijas direkcijas (serbu valodā Koordinaciona uprava) izdoto Serbijas pasu turētājus) ⁽²⁾
Zālamana salas
Seišelas
Singapūra
Sanmarīno
Salvadora
Austrumtimora ⁽³⁾
Tonga ⁽³⁾
Trinidāda un Tobāgo
Tuvalu ⁽³⁾
Ukraina ⁽⁴⁾
ASV
Urugvaja
Svētais Krēsls
Sentvinsenta un Grenadīnas ⁽³⁾
Venecuēla
Vanuatu ⁽³⁾
Samoa

⁽¹⁾ Vīzu režīma atcelšana attiecas tikai uz to biometrisko pasu turētājiem, kuras Moldova izdevusi saskaņā ar Starptautiskās Civilās aviācijas organizācijas (ICAO) standartiem.

⁽²⁾ Šo atbrīvojumu no vīzas prasības piemēro vienīgi biometrisko pasu turētājiem.

⁽³⁾ Atbrīvojumu no vīzas prasības piemēro no dienas, kad stājas spēkā ar Eiropas Savienību noslēgts nolīgums par atbrīvojumu no vīzas prasības.

⁽⁴⁾ Vīzu režīma atcelšana attiecas tikai uz to biometrisko pasu turētājiem, kuras Ukraina izdevusi saskaņā ar Starptautiskās Civilās aviācijas organizācijas (ICAO) standartiem.

2. ĶĪNAS TAUTAS REPUBLIKAS ĪPAŠĀS PĀRVALDES APGABALI

Honkongas īpašās pārvaldes apgabals ⁽¹⁾

Makao īpašās pārvaldes apgabals ⁽²⁾

3. LIELBRITĀNIJAS PILSOŅI, KAS NAV LIELBRITĀNIJAS UN ZIEMEĻĪRIJAS APVIENOTĀS KARALISTES VALSTSPIEDERĪGIE SASKAŅĀ AR SAVIENĪBAS TIESĪBĀM

Lielbritānijas valstspiederīgie (*Overseas*)

Lielbritānijas aizjūras teritoriju pilsoņi (*BOTC -British overseas territories citizens*)

Lielbritānijas aizjūras pilsoņi (*BOC -British overseas citizens*)

Lielbritānijas aizsargātās personas (*BPP -British protected persons*)

Lielbritānijas pavalstnieki (*BS -British subjects*)

4. ADMINISTRATĪVI TERITORIĀLAS VIENĪBAS, KO VISMĀZ VIENA DALĪBVALSTS NEATZĪST PAR VALSTĪM

Taivāna ⁽³⁾

—

⁽¹⁾ Atbrīvojumu no vīzas prasības piemēro vienīgi Honkongas īpašās pārvaldes apgabala pasēs turētājiem.

⁽²⁾ Atbrīvojumu no vīzas prasības piemēro vienīgi *Região Administrativa Especial de Macau* pasēs turētājiem.

⁽³⁾ Atbrīvojums no vīzas prasības piemērojams vienīgi tādu Taivānas izsniegto pasu turētājiem, kurās norādīts personas apliecības numurs.

III PIELIKUMS

ATCELTĀ REGULA AR SEKOJOŠO GROZĪJUMU SARAKSTU

Padomes Regula (EK) Nr. 539/2001
(OV L 81, 21.3.2001., 1. lpp.)

Padomes Regula (EK) Nr. 2414/2001
(OV L 327, 12.12.2001., 1. lpp.)

Padomes Regula (EK) Nr. 453/2003
(OV L 69, 13.3.2003., 10. lpp.)

2003. gada Pievienošanās akta II pielikuma 18. punkts B apakšpunkts

Padomes Regula (EK) Nr. 851/2005
(OV L 141, 4.6.2005., 3. lpp.)

Padomes Regula (EK) Nr. 1791/2006
(OV L 363, 20.12.2006., 1. lpp.)

Tikai 1. panta 1. punkta vienpadsmitais ievilkums attiecībā uz Regulu (EK) Nr. 539/2001 un pielikuma 11.B punkta 3. apakšpunkts

Padomes Regula (EK) Nr. 1932/2006
(OV L 405, 30.12.2006., 23. lpp.)

Padomes Regula (EK) Nr. 1244/2009
(OV L 336, 18.12.2009., 1. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1091/2010
(OV L 329, 14.12.2010., 1. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1211/2010
(OV L 339, 22.12.2010., 6. lpp.)

Padomes Regula (ES) Nr. 517/2013
(OV L 158, 10.6.2013., 1. lpp.)

Tikai 1. panta 1. punkta k) apakšpunkta ceturtais ievilkums un pielikuma 13.B punkta 2. apakšpunkts

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 610/2013
(OV L 182, 29.6.2013., 1. lpp.)

Tikai 4. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1289/2013
(OV L 347, 20.12.2013., 74. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 259/2014
(OV L 105, 8.4.2014., 9. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 509/2014
(OV L 149, 20.5.2014., 67. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/371
(OV L 61, 8.3.2017., 1. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/372
(OV L 61, 8.3.2017., 7. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/850
(OV L 133, 22.5.2017., 1. lpp.)

IV PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Regula (EK) Nr. 539/2001	Šī regula
1. pants	1. pants
1. panta 1. punkta pirmā daļa	3. panta 1. punkts
1. panta 1. punkta otrā daļa	3. panta 2. punkts
1. panta 2. punkta pirmā daļa	4. panta 1. punkts
1. panta 2. punkta otrās daļas ievadfrāze	4. panta 2. punkta ievadfrāze
1. panta 2. punkta otrās daļas pirmais ievilkums	4. panta 2. punkta a) apakšpunkts
1. panta 2. punkta otrās daļas otrais ievilkums	4. panta 2. punkta b) apakšpunkts
1. panta 2. punkta otrās daļas trešais ievilkums	4. panta 2. punkta c) apakšpunkts
1. panta 3. punkts	5. pants
1. panta 4. punkts	7. pants
1.a panta 1. un 2. punkts	8. panta 1. un 2. punkts
1.a panta 2.a punkts	8. panta 3. punkts
1.a panta 2.b punkts	8. panta 4. punkts
1.a panta 3. punkts	8. panta 5. punkts
1.a panta 4. punkts	8. panta 6. punkts
1.a panta 5. punkts	8. panta 7. punkts
1.a panta 6. punkts	8. panta 8. punkts
1.b pants	9. panta 1. punkts
1.c pants	9. panta 2. punkts
2. pants	2. pants
4. pants	6. pants
4.a pants	11. pants
4.b panta 1. un 2. punkts	10. panta 1. un 2. punkts
4.b panta 2.a. punkts	10. panta 3. punkts
4.b panta 3. punkts	10. panta 4. punkts
4.b panta 3.a punkts	10. panta 5. punkts
4.b panta 4. punkts	10. panta 6. punkts
4.b panta 5. punkts	10. panta 7. punkts
4.b panta 6. punkts	10. panta 8. punkts
5. pants	12. pants
6. pants	13. pants
7. pants	14. pants
8. pants	15. pants
I pielikums	I pielikums
II pielikums	II pielikums
—	III pielikums
—	IV pielikums